

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Cloenda del projecte d'educació en valors d'Aldees Infantils SOS

Palau del Parlament, 6 de juny de 2014

La presidenta

Bon dia a tothom, als nens i les nenes, els nois i les noies, dels centres escolars del Carme, de Barcelona; Singuerlín, de Santa Coloma de Gramenet; Empordà Sant Josep, de Roses; Sant Jordi, d'Oliana, i Maria Rosa Molas, de Reus.

He preguntat als qui parlaran ara en nom de cadascuna de les escoles si ja havien estat aquí al Parlament. Quatre no hi havien estat, i dues, sí. Ara m'agradaria saber qui ha estat al Parlament. Bé, una mica més de la meitat. Doncs els qui no hi havíeu estat aprofiteu la visita d'avui, perquè és una sort i un privilegi que pugueu venir com a representació de les escoles de Catalunya.

Permeteu-me també que saludi els mestres, els professors i els directors dels vostres centres, que us acompanyen i us vigilen. D'aquí a una setmana i mitja acaba l'escola, i ara deuen estar puntuant. Per tant, heu de fer-ho molt bé, perquè si algú està així així potser avui puja la nota. Per tant, ho heu de fer molt bé, eh?

Aquest és un ple extraordinari organitzat conjuntament amb Aldees Infantils SOS. En vull saludar el president, el senyor Francesc Xavier Martín, que és qui sempre s'ha preocupat perquè els valors d'Aldees Infantils SOS arribessin a totes les escoles de Catalunya. En la carta que cada any m'envia al principi del curs escolar, em deia: "Us envio aquesta carta per recordar-vos que cap al mes de juny hem de tornar a fer aquell ple extraordinari." I també em deia que més d'un milió de nens i nenes han participat en aquest ple des que el fem, ara fa quinze anys. Més d'un milió; Déu n'hi do!

Ara, Aldees Infantils SOS fa molts més anys que treballa pels nens i les nenes, pels nois i les noies, no solament de Catalunya, sinó també d'Espanya, encara que va començar aquí, com tantes altres coses bones.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

No preguntaré qui és del Barça, ni qui és de l'Espanyol, ni qui és del Reial Madrid, perquè aquí podríem tenir un conflicte. Aldees Infants SOS, però, és un deu. Als nens i les nenes que tenen la sort de venir aquí a fer aquest ple extraordinari de moment els posarem un sis, però després, quan acabeu aquesta sessió, jo us puntuaré, i així us ajudaré de cara als mestres. D'acord? Teniu ganes de fer vacances, oi? Sí. Quina sort, eh? Nosaltres, en canvi, trigarem bastant a fer-les. Però, bé, ja us toca –ja us toca. I em sembla que als mestres encara més.

Doncs bé, comencem. Comencem aquest ple, i comencem amb un tema que heu treballat durant tot el curs, que és el de la família. Dono la paraula en primer lloc al senyor Francesc Xavier Martín, president d'Aldees Infants SOS de Catalunya.

(...)

Doncs hem arribat al final d'aquesta sessió extraordinària, amb diputats i diputades que ho han fet molt bé. Ens heu traslladat un seguit de missatges que crec que són molt i molt importants i que demostren que heu treballat a fons el tema que aquest any Aldees Infants SOS proposava: la família; les vostres famílies, els moments en família, les famílies d'avui...

I en els vostres parlaments ha sortit, tot això. Jo he pres nota d'algunes de les coses que heu dit i que crec que són importants de destacar. Heu dit que el primer lloc on una persona es troba és la família. Una persona neix en una família, i quan és molt petita comença a adonar-se que aquell senyor és el pare, que aquella senyora és la mare, que té germanets o no en té, i veu que l'estimen, que la cuiden i que se'n preocupen. I uns quants de vosaltres heu dit que aquesta relació familiar és molt important, perquè és l'inici de la formació de qualsevol persona. També heu dit que trobeu a faltar, de vegades, que els pares arribin més d'hora de treballar, ja que tenen uns horaris complicats que no sempre els permeten estar més hores amb vosaltres, i que els avis són una peça molt important, perquè ajuden la família, us estimen i tenen una experiència que val la pena que la família rebi, ja que ells han estat pares i després han estat molt contents de ser avis. És important que estigueu amb ells, per necessitat o simplement perquè els estimeu. No us heu d'oblidar mai dels vostres avis quan ja no hi siguin.

També heu dit que és important i necessari parlar, i parlar amb tranquil·litat. Allò de dir: "Jo vull el meu torn i ja parlaré quan em toqui." Això també passa a l'escola. No ens hem de posar nerviosos. I si alguna cosa del que ens diuen el pare, la mare

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

o els professors no ens agrada, sempre, amb bones paraules, tot es pot dir. Però no ens hem de posar nerviosos. Perquè els grans també ens equivoquem. Ningú no té la veritat absoluta. Ningú. I segurament els grans ens equivoquem moltes vegades, encara que quan éreu petits, quan teníeu tres, quatre o cinc anys, el que deien els pares era el millor del món, el més important i el que era segur. Després els nens ja comencen a racionalitzar una mica, i pensen: "Home, no sé si sempre tenen raó, els pares." O "no sé si aquesta vegada no s'han passat". Però en lloc de contestar-los malament, us heu de retenir i heu de pensar, i quan estigueu més calmat els ho dieu, i si ho dieu bé els pares hi reflexionaran. Igual que els professors. És una de les coses amb què m'he quedat i que són importants per a la convivència.

I una altra cosa que depèn també de vosaltres. Quan un dina o sopa a casa, que normalment sopeu amb els pares, ni mòbils, ni 'tablets' ni televisió. I si resulta que un dia el pare posa la tele perquè no sé què, digueu-li: "Pare, que no ens veiem en tot el dia, i és important que estiguem una estoneta junts sense veure res." I això és important que ho penseu. És una de les coses que heu escrit. Per tant, aquest és un missatge directe per als pares, però també per a vosaltres, perquè ara tot el dia aneu amb els 'WhatsApp' i amb totes aquestes coses. Oi que sí? Per tant, s'ha de vigilar, amb això. Ho podeu fer, però amb mesura.

Després també heu dit: "La primera comunitat és la família." I és veritat. Un sol no és res. Un nen o una nena sols no faran res, a la vida. No farà res important si no ho fa en comunitat, si no ho fa amb altres persones. I la família és la primera comunitat, la que us ensenya a ser persones, a créixer. La família us ensenya els valors més importants. Us ensenya a estimar, a ser solidaris, a compartir. I la segona comunitat és l'escola, que complementa la família en la vostra formació, en la vostra educació.

I això que dieu del respecte, de la responsabilitat, és molt important. I això ho dieu vosaltres. Jo m'havia preparat algunes coses, però són les mateixes que heu dit vosaltres.

Heu parlat dels vincles d'amor, dels patiments i les discrepàncies, de compartir rialles i petons. Jo crec que això és important. Aquest Nadal, una de les meves nétes, que té set anys, va venir a casa amb un vers molt bonic, que deia, més o menys –algun de vosaltres potser el sap: "Jo no vull regals, ni vull pastissos; vull només rialles i petons." I és veritat. I quan va acabar els vers i tothom la va aplaudir, li vaig dir: "Doncs molt bé, Àfrica, els regals del tió els donarem a un altre

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

nen." I va dir: "No, que això és un vers!" I llavors li vaig dir: "Bé, doncs fes-me moltes rialles i molts petons." I me'n va fer molts. Això que dieu, però, és veritat. La família necessita moltes rialles i molts petons. I els pares que tenen problemes, petits o grans, necessiten que quan arribin a casa trobin un fill o una filla amb moltes ganes de parlar, amb moltes ganes de discutir com s'ha de discutir i, sobretot, amb moltes ganes de rialles i petons.

I vull acabar felicitant Aldees Infants SOS i el seu president pel fet que ens trobem un cop més aquí. Aquesta és la quinzena edició d'aquesta experiència, tot i que per a mi és el quart any, de manera també que ja us vaig coneixent. Us agraeixo la feina que feu.

I no sé si ja heu fet la visita al Parlament i us han explicat una mica com funciona. Només una mica d'història, doncs. Perquè enguany, l'Onze de Setembre, celebrarem els tres-cents anys de la desfeta del 1714. I aquest edifici, aquest edifici on sou ara, es va construir just després d'aquella desfeta. En el que ara és el parc de la Ciutadella s'hi van construir un seguit d'edificis militars, però no per defensar els barcelonins, sinó com a instrument de repressió contra els barcelonins, contra els catalans, com a càstig després de la derrota a la guerra de successió.

Al cap de cent cinquanta anys, molts d'aquells edificis van ser enderrocats. Aquest, però, fou rehabilitat com a palau reial, i per això, quan entreu, fa la sensació de palau. Però mai no hi va viure ni cap rei ni cap reina; mai no va fer la funció de palau reial. La ciutat de Barcelona el va convertir durant un temps en museu municipal, fins al 1932, quan el president de la Generalitat republicana, Francesc Macià, i l'ajuntament de Barcelona van acordar convertir-lo en la seu del Parlament. I ho va ser fins al 39, que va acabar la guerra espanyola. Després, durant els quaranta anys de la dictadura franquista, va estar tancat i barrat, perquè les institucions catalanes van ser abolides. No va ser fins el 1980 que va tornar a funcionar com a seu del legislatiu català.

Per tant, jo sempre explico allò que el que era l'edifici militar per excel·lència per reprimir el poble català, en què es guardaven les armes i les bombes, es va convertir en el lloc de la paraula. I per això avui vosaltres heu pogut fer de diputats i diputades, heu pogut parlar des d'aquest faristol, des d'on parlen en totes les sessions plenàries els diputats i les diputades dels diversos grups que representen el poble de Catalunya. I ho heu fet molt bé. Ho dic ben alt perquè els professors se n'assabentin i perquè quan posin les notes diguin: "A aquest nen que va una mica

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

justet li apugem la nota, perquè ho va fer molt bé.” I a més heu treballat molt a fons el tema de la família. És important que quan avui arribeu a casa expliqueu als pares el que heu fet aquí. Penseu que teniu molta sort, perquè molts nens i nenes voldrien ser aquí, però no hi podeu ser tots; només n’hi cabeu 135, als escons, o 150 en total.

Bé, felicitats per la feina que heu fet. Moltes felicitats. I cuideu bé els vostres pares, i també els vostres avis. I felicitats també als vostres professors, que segur que han tingut molt a veure amb el treball que heu fet. Per tant, gràcies i bones vacances a tothom. Us les mereixeu.